

Szoros, fénylő

*Tébolyhőség, buszmegálló.
Gyöngyházszerű felhőréteg*

*Csillog, közönye vissza-
Ont hőt, szénmonoxidot.*

*Lélegzik, a hónap szülte
Apává. Mire vár?*

*A lány előrement. Vitte
Bébijüket a karján,*

*Szüleihez, vasárnap szent-
Ebédre. Ő utánuk.*

*Fakultan vinnyog a köd,
Szmog gyűlik a műszálas*

*Vászon alatt, és a higany
Néma, sohasem volt más.*

*Mintha puhulna az aszfalt!
Édes hullabűz,*

*Rágódik, az apján,
Akarta, hogy meghaljon.*

*Hirtelen fény szúrja le,
Belöki a betonárkád*

*Alá. Hegeken át látja,
Utcakoszbán a pucér*

*Férfi, fekszik az oldalán,
Ványadt bőr borítja,*

*Egy darab zsír.
Dereng, mint egy frigó.*

Aztán kiolvad az agy,
Vizelettócsák, fehérjenyomok

Közt egy szemetes,
Rajta cetli: NEM SZEMETES,

És nyers hamburger a bódében.
Körút rohad,

Ölte a fia: Miért mondasz ilyet
Magadra? Mert gyáva voltam!

És agónia. Tolongás,
A buszban folyékony hó.

Tarkóval, ülésen kínai
Olvas, mindkét karján hosszú

Kesztyű. Szoros, fénylő,
Halálfekete.

Kosszarvó

„Kint? A hideg
nagyszobában, a kosszarvas díványon?”
„Domború és kemény, a lábam
túlnyúlik a támlán.” „A sípcsontodat
nyomja?” „A hátam homorún
kifeszül.” „És az olvasólámpa?”
„Fényét beszívom.”

„És én?” „Te a belső
szobában alszol.” „Nagy hassal?”
„A férlágyon.” „Ostromállapot
volt? Vagy mélyen a vonalak mögött?”
„Nemrég haladt át a front, csak mi maradtunk.
Romos ház, meghúztuk magunkat,
kint tél, eső, köd.”

„Miért? Élt itt valaki előttünk?”
„Egy lány.” „A belső szobában aludt?”
„Még kilincs sem volt az ajtón,
csak a fiú csukta rá kulccsal.”
„És a fiú ezen a kosszarvas díványon ült?”
„Kartondobozokra dőlve írt,
háborítatlanul és kétségbeesve.”